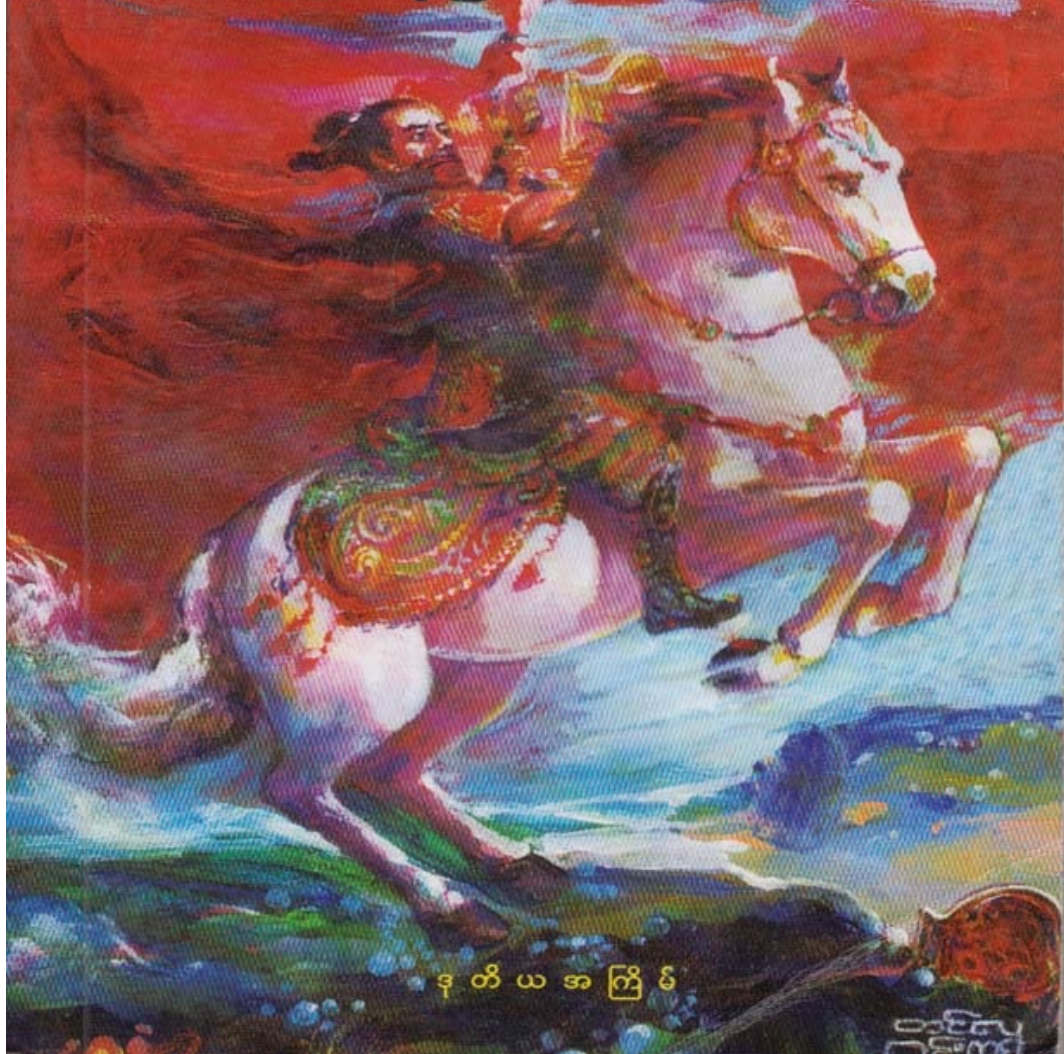

ချစ်ဦးညို

ဒုဋ္ဌဂါမဏိ

ဒုတိယအကြိမ်

ဝေပုံနှိပ်

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ-သို့

စာရေး သူ-မှ

‘ဒုဋ္ဌဂါမဏီ’သည် မြတ်ဆုမွန်မဂ္ဂဇင်းတွင် (၁၉၉၄)၊ ဇူလိုင်လမှ (၁၉၉၆)

အောက်တိုဘာလအထိ (၂၈)လတိုင် အခန်းဆက်ရေး ခဲ့သော ဝတ္ထုရှည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
မြတ်ဆုမွန်မဂ္ဂဇင်းကို ဆက်လက်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုတော့သည့်အတွက် ဝတ္ထု
သည် မပြီးဆုံးသေးဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။ နှစ် ကာလကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍
မည် သည့်နေရာတွင် ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ပေ။

သီရိဓမ္မစာအုပ်တိုက်မှ

‘ဒုဋ္ဌဂါမဏီ’ကို အစပြန်ဖော်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ပါသည်။

မြတ်ဆုမွန်မဂ္ဂဇင်းများ လည်း အစုံအလင်မရှိတော့သော ကြောင့် အမျိုး

သားစာကြည့်တိုက်တွင် ပြန်ရှာ ဖွေရသည်။ နောက်ဆုံးရေး သားရပ်ဆိုင်းသွားသော ၁၉၉၆

အောက်တိုဘာလထုတ် မဂ္ဂဇင်းအထိ အစုံအလင် တွေ့ရှိခဲ့ပြီး နောက်မဆုံးသေး သော ဝတ္ထု

ကို ဆက်လက်ရေး သားရပါသည်။ ရေး သူ(မိမိ) နှင့် ဝတ္ထု(ဒုဋ္ဌဂါမဏီ)တို့သည် ရှစ်နှစ်

မျှကင်းကွာပြတ်တောက်ခဲ့ သော်လည်း ဆက်ရေး ဖို့အစပျိုး လိုက်သည်နှင့်

ထိုကင်းကွာခဲ့သော ကာလအပိုင်းအခြားက ချက်ချင်း

နီးကပ်ဆက်စပ်သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ စာရေး ဆရာတို့အလေ့ရှိကြသော ပူးဝင်ဖန်တီးမှု ၊

လသိုင်းစေ့ဆော်မှု ၊ ကွန်မြူး ကျက်စားမှု (Inspiration) သည် ခက်ခက်ခဲခဲနီးယူ

မနေရဘဲ အလိုလိုပင် နီးကြားဝင်စား ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရှစ်နှစ် ကြာ ဝေးကွာခဲ့သော်လည်း

ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွဲရှိပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတို့၏ ထွေးထွေးနွေးနွေး ရှိမြဲရှိဆဲသံယောဇဉ်နှင့်

အလားတူမည် ထင်ပါသည်။

‘ဒုဋ္ဌဂါမဏိ’ကို ရေး ရာတွင် လယ်တီမဏ္ဍိုင်ပုံနှိပ်တိုက်ထုတ်

(သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ အရှင်မဟာနာမထေရ်မြတ် ရေး သားစီရင်အပ်သော

မဟာဝံသအဋ္ဌကထာ ကျမ်းကို ရွှေတော် မြို့ ကျီးသံလေးထပ်ဆရာတော် မြန်မာပြန်ဆိုရေး သားအပ်သော သီဟိုဠ်ရာဇဝင် မဟာဝင်ဝတ္ထုဇမ္ဗူဒီပစာတမ်း)ကို အခြေပြုပါသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြလိုသည်မှာ ကျွန်တော် တို့က ‘ဝင်ကိုးဝင်’ရှိသည် ဟူ၍ ပြောဆိုမှတ်သားရေး လေ့ရှိကြသော်လည်း အထက်ပါ မဟာဝင် ဝတ္ထု၏ ဗဟုဝံသဝိဘာဝိနိ နိဒါန်းတွင် မူ ...

“ထိုဝင်တို့သည် ၁၊ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၊ ၂၊ အနာဂတဝင်ကျမ်း၊ ၃၊ ဒီပဝင်ကျမ်း၊ ၄၊

မဟာဝင် ကျမ်း၊ ၅၊ မဟာဗောဓိဝင်ကျမ်း၊ ၆၊ ဒါဌာဓာတုဝင်ကျမ်း၊ ၇၊ နလဋ္ဌဓာတုဝင်ကျမ်း၊ ၈၊

ဆကေသဓာတုဝင်ကျမ်း၊ ၉၊ ဓာတုဝင်ကျမ်း၊ ၁၀၊ မဟာထူပဝင်ကျမ်း၊ ၁၁၊ စုဠထူပဝင်ကျမ်း၊ ၁၂၊

ဟတ္ထဝနဝလ္လဝိဟာရဝင်ကျမ်း၊ ၁၃၊ ဂန္ထဝင်ကျမ်း၊ ၁၄၊ စုဠဂန္ထဝင်ကျမ်း စသည်ဖြင့် ၉ဝင် မက

များ စွာ ရှိကြကုန်၏ ”

ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

အခြားမှတ်သားဖွယ်တစ်ခုမှာ (၁၁၇၉)ခုဖွား ဖြစ်တော် မူသော

ကျီးသံလေးထပ်ဆရာတော် (အရှင်မုနိန္ဒာဘိဇေ)သည် ကျမ်းမဟာဝင်ဝတ္ထုကို (၁၂၄၀)ခုနှစ်

တွင် ရေး သားပြီးစီးကြောင်း ကျမ်း ပြီးနိဂုံး၌ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ သက်တော် (၇၇)နှစ် တွင်

ပျံလွန်တော် မူသော ဆရာကြီးသည် ဤမဟာဝင်ဝတ္ထုကို သက်တော် (၆၁)နှစ် တွင် စီရင်ရေး သားခဲ့ပါသည်။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း၏ ခေတ်ကာလနောက်ခံကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်စေရန်

မဟာဝင်ဝတ္ထုလာ အတိုင်း ဖော်ပြရသော်

- ဝိဇယဗျာဟုမင်း-သီဟိုဠ်သို့ ရောက်၊ မင်းပြု- မြတ်စွာ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော

နှစ် (သာသနာတော် - ၁) - ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၃၉

- အဘယမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၆၉

- ပဏ္ဍုကာဘယမင်း - (၁၇ နှစ် မင်းလပ်သည်) - ၎င်း - သာသနာတော် နှစ်

၁၀၆

- မုဋ်သီဝ မင်း - သာသနာတော် နှစ် ၁၇၆

- ဒေဝါနံပီယတိဿ မင်း - သာသနာတော် နှစ် ၂၃၆

- ဥတ္တိယမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၂၇၆

- မဟာသီဝမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၂၈၆

- သူရတိဿ မင်း - သာသနာတော် နှစ် ၂၉၆

- သေန နှင့် ဂုတ္တ(ကျေးမင်းညီနောင်)- သာသနာတော် နှစ် ၃၀၆

- အသေလမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၃၃၀

- ဧဠာရကျေးမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၃၄၀

- ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း - သာသနာတော် နှစ် ၃၆၄

(နန်းစံ ၂၄ နှစ်)

ဤဝတ္ထုရေး ရန်အတွက် လက်ရင်းပြုရသော (မဟာဝင်ဝတ္ထု)ကို မြန်မာပြန်ရေး
သားတော် မူ ခဲ့သည့် ကျိုးသဲ လေးထပ် ဆရာတော် ကြီး၏ ကျေးဇူးတရားကို
ပူဇော်အပ်ပါသည်။

ချစ်ဦးညို

အဖွင့်

ဒုဌဂါမဏီမင်း ။ ။ အရှင်ဘုရား၊ ရှေးအခါကာလက သူရဲကြီး တစ်ကိုယ်
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အရှင်မြတ်တို့နဲ့အတူ တပည့်တော် ဟာ စစ်ပွဲပေါင်းများစွာ ကို
ဆင်နွှဲခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ အခုအချိန်မှာ တော့ တပည့်တော် တစ်ယောက် တည်း သေမင်းနဲ့
စစ်ထိုးဖို့ အားထုတ်နေရပါပေကာဘုရား၊ ရန်သူ အပေါင်းကို ထောင်းထောင်းဖျက်ခြွေ၊
ပျက်ကြွေစေခဲ့တဲ့ တပည့်တော် ဟာ အခုအချိန်မှာ မရဏ ရန်သူကို ရှုံးနိမ့်စေအောင်
မတတ်နိုင်တော့ပါလား ဘုရား။

ထေရပုတ္တာဘယ မထေရ် ။ မကြောက်နဲ့မင်းမြတ်၊ မကြောက်နဲ့၊
ကိလေသာတည်းဟူသော ရန်သူကို မအောင်လျှင် သေမင်းတည်းဟူသော
ရန်သူကိုမအောင်နိုင်ဘူး။ အလုံးစုံသော ရုပ် နာမ်ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲတည်တံ့
မရှိကုန်ဟု မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓ ဟောတော် မူတယ်။ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတို့သည် ပျက်ရမည်သာ
ဖြစ်တယ်။ ဧရာ၊ မရဏ အနိစ္စတို့သည် အတုမရှိသော မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော် ပင်လျှင် တပ်ဖြို
နှိပ်စက်ပေတယ်။ ငါ၏ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဟူသမျှတို့သည် အမြဲမ ရှိ၊ ဆင်းရဲအတိသာ၊
အစိုးမရချေတာကားလို့ နှလုံးသွင်းဒကာတော် ။

ဒုဌဂါမဏီမင်း ။ ။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ ငိုကြွေးခြင်းဆိုတဲ့ စစ်သည်တွေ
ရောက်လာ ပါပြီ။ မသိခြင်းဆိုတဲ့ ဗိုလ်ပါအစုတို့ ဖွဲ့တည်ကြပါပြီ။ ပြင်းစွာ တွေ ဝေခြင်းဆိုတဲ့
လုံရိုးက ထကြပါပြီ။ ယောင်ယမ်း မြည် တမ်းခြင်းဆိုတဲ့ အလံတံခွန်တွေ တလူလူလွင့်ပါပြီ။
နှလုံးမသာယာခြင်းဆိုတဲ့ စည် တီးသံတွေ ဆူဝေပါပြီ။ ပြင်းစွာ ပူပန်းခြင်းဆိုတဲ့
ခရသင်းသံတွေ ထွက်ပေါ်ပါပြီ။ မျက်ရည်တည်းဟူသော သွေးတို့ ယိုစီး၊
ဒုက္ခဝေဒနာတည်းဟူသော အဲမောင်းသွားတို့စူးနစ်စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းတည်း ဟူသော
မှိန်းသွားတို့စိုက်ဝင်၊ ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော ဆောင်ပုတ်တို့ ရိုက်ခတ်၊
ထိတ်လန့်ခြင်းတည်းဟူသော သံလွှစက်တို့ ခုတ်ဖြတ်၊ မရဏမြားက စွဲဝင်ပါပြီဘုရား။

သေခြင်းဆင်က နင်းပါပြီဘုရား။ ကုသိုလ် အကုသိုလ် စစ်သူရဲတို့ တိုက်ခိုက်ကြပါပြီ ဘုရား။
ယမမင်းရဲ့ တမန်တို့ ဟစ်ကြွေးလှည့်လည်ကြပါပြီဘုရား။ သေခြင်း- သေခြင်းတည်းဟူသော
စစ်။ ဒီစစ်ပွဲကြီးကို အောင် မြင်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါရယ်လို့ မရှိပါလား ဘုရား။

ထေရပုတ္တာဘယ မထေရ် ။ မင်းမြတ်ဒကာတော် ဆင်ခြင်လိုက်စမ်း။ နှစ်
ခုမြောက်သော အတိတ်ဘဝ၊ သာမဏေ ဖြစ်ခဲ့စဉ်ကတည်းက သင်ဟာကြီးစွာ သော
ကုသိုလ်သမ္ဘာ့ဆန္ဒကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း နိမိတ်သည် ထင်ခဲ့ပေတယ်။ နတ်၏
ချမ်းသာကို ရအံ့ရှိခဲ့ပေတယ်။ သို့ စင်လျက် နတ်၏ ချမ်းသာကို သင်မင်မြတ်
ပယ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ သည်သို့ ပယ်ပြီး၍ မင်းအ ဖြစ် သို့ လာကာ များ စွာ သော ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တော် တွေ ကို ရယူခံစားခြင်းဟာ ဘုရားရှင်သာသနာ တော် ကို ထွန်းပစိမ့်သော
ငှာသာ ပြုတော် မူခဲ့ပေတယ်။ များ လှစွာ သော ကောင်းမှု တွေ နဲ့ ပြည့်စုံခဲ့တဲ့
မင်းမြတ်ဒုဌဂါမဏီ ယနေ့တိုင်အောင် အစုစုသင်ပြုခဲ့သော ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့ကို
အောက်မေ့ ဆင်ခြင်ပါ။ ဒကာတော် မင်းမြတ်။

ဒုဌဂါမဏီမင်း ။ ။ အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရားဟာ တပည့်တော် ရဲ့ နှစ်
ကြိမ်သော စစ်

ပွဲမှာ အဖော်သဟဲ ဖြစ်ပါပေတော့တယ် အရှင်ဘုရား။

သလွန်တော် ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေလျက်ကပင် ဒုဌဂါမဏီ မင်းကြီး၏
လက်အစုံတို့သည် ကြာပဒုံဖူးငုံသွား၏ ။ ထိုလက်အစုံကို နဖူးပြင်ထက်သို့ တုန်ရီစွာ ကပ်လျက်
ထေရပုတ္တာဘယ မထေရ်မြတ်အား ရှိခိုးနေရင်းဖြင့် မင်းကြီးသည်
မိန်းမောသွားပြန်လေသည်။

အနီးရှိ နားခံတော် နှင့် စားတော် ဖတ်စာရေး အမှု ထမ်းက
အသင့်ကိုင်ထားသော ပုရပိုက်ကို ဖွင့်ရင်ပြင်လျက် သမားတော် ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။
ဘုရင့်သမားတော် ကြီးက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စာတော် ဖတ်စာရေး ၏ နူးညံ့တိုးတိမ်သော အသံပေါ်လာ၏ ။ “မြတ်သော

မင်းကြီးဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မင်းမြတ်သည် သာသနာတော်၏ အကျိုးစီးပွား၊ များစိမ့်သော ငှာ ဉာဏ်သော ကျောင်းတို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တော်မူပြီ။ ၁၉-ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ဖြင့် မရိစဝဋ်မည်သော ကျောင်းကိုလည်း ဆောက်တော်မူပြီ။ ထိုမျှသာမကသေး၊ အရပ်ရပ်အစုစုများ လှစွာ သော ကောင်းမှုတော်တို့ကား ...”

စာတော်ဖတ်၏ ပုရပိုက်ဖတ်ရွတ်သံကို အလိုက်သင့်နားထောင်ရင်း နုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီး၏ စိတ်အလျဉ်သည် ရှင်သန်ခဲ့သော ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကြီး တစ်ခုတစ်လျား ကာလများ စွာ တို့ဆီသို့ မရပ်မနား ပြေးလွှားသွားသည်။ ညှို့၊ မှ လွှတ်အပ်သော မြားနှယ်တစ်ရိပ်ရိပ်

အခန်း(၁)

လုပ်ကြံမှု

အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာမဟာနာဂ၏ အသက်ရှင်သန်မှု သည် အန္တရာယ်များ ခြိမ်းခြောက်မှုများ ဖြင့်သာ ဝန်းရံနေလေသည်။ နောင်တော်ရင်း ဒေဝါနံပိဒတိဿ မင်းကြီး၏ မြှောက်စားချီးမြှင့်မှုဖြင့် လင်္ကာဒီပထီးနန်း အိမ်ရှေ့စံအရာကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော လည်း မဟာနာဂအဖို့ ဤအိမ်ရှေ့မင်း စည်းစိမ်သည်ပင် အန္တရာယ်ညှို့၊ ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အသက်အန္တရာယ်သည် အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေးမှ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ကို မဟာနာဂ ဥပရာဇာ သိထားသည်။ သေမင်းရဲနံ့ကို အချိန်တိုင်းလိုလိုမှာ ရှူရှိုက်မိနေသည်။ ကြေးတိုက်အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ ရာဇဝတ်သားသော်မှပင် မိမိ၏ အသက်ရှင်သန်ရမည့် ကာလအပိုင်းအခြားကို အတိအကျ သိထားနိုင်၏။ မည်၍ မည်မျှ ကာလလွန်မြောက်သော်

မည် သည့်နေ့ မည် သည့်အ ခါတွင် တစ်စပြင် သူသတ်ကုန်း၌ မိမိအစီရင်ခံရလိမ့်မည် ဟူသော အပိုင်းအခြားကို သိသေး၏။ အိမ်ရှေ့စံဥပရာဇာရင်မကြီး တစ်ယောက် လုံး ဖြစ်သော မိမိမှာ ကား ဘယ်နေ့ဘယ်အခါ သေဆုံးရမည် ကို မသိနိုင်လောက်အောင် အန္တရာယ်တို့က ဝိုင်းရံနေနေချသည်။

အချိန်မရွေး အလုပ်ကြံခံရမည့် အန္တရာယ်၊ ထိုအန္တရာယ်လာရာ အရပ်ကလည်း မဖွယ်မရာ ပင်။ နောင်တော် မင်းကြီး၏ မိဖုရားထံမှ ရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်သည်။ မိဘုရားကြီး၏ အညှိုး အတေးကလည်းပြင်းထန်လွန်းသည်။ မိမိ၏ သားတော် ကို ဥပရာဇာမအပ်နှင်းဘဲ မဟာနာဂ မင်းသားကိုမှ ဥပရာဇာ အပ်နှင့် ရကောင်းလားဟူသော အငြိုး အတေး ဖြစ်သည်။

မဟာဝံသ ရာဇမိုး တို့၏ ထီးနန်းဆက်ခံစိုးစံမှုကား ရှုပ်ထွေးလှဘိခြင်း။ ရာဇပလ္လင်ကို ကမ်းလင့်နေသော လက်အစုံတို့က များ ပြားလှသည်။ ညီတော် ၊ သားတော် ၊ တူတော် ... တို့သည် အသီး သီး အသက မိမိကိုယ်မိမိ မင်း ဖြစ်ထိုက်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသူများ ပင်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မြှောက်စားမှု သည်ပင် အမြှောက်စားခံရသူအတွက် အန္တရာယ်ကျော့ကွင်း ပြန် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ မဟာနာဂမင်းသားအဖို့ရာမှာ လည်း အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာဟူသော အ ဖြစ်သည် သေမင်းနှင့် မကြာခဏ ထိတွေ့ နေရသည့် စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

မိမိ၏ သားတော် အား ဥပရာဇာ မအပ်နှင်းရကောင်းလားဟူသော အာဇာတဖြင့် မိဖုရား ကြီးက၊ ရန်ငြိုး ဖွဲ့နေခြင်းကို မင်းကြီးသိအောင်လည်း ဖွင့်မပြောသာ။ မိဖုရားကြီး၏ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံ မှု များ မှာ ပီရိလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် နိုးကြားသော သတိကို အမြဲရှိစေလျက်ဖြင့် ပင် အသက်ကို ရှင်အောင် မွေးရပေတော့သည်။

မဟာနာဂ မင်းသားသည် ရေတွင် ၊ ရေကန်များ တူးဖော်ခြင်းကို ထက်သန်ပြင်းပြသူ ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအသက် လုပ်ကြံမှု များ ကို ရှောင်ကွင်းရင်းဖြင့်

ပင် နေပြည်တော် ဝန်းကျင်၌ ရေ တွင် ၊ ရေကန်တူးဖော်ခြင်းများ ကို ပြုမြဲပြုခဲ့လေသည်။

ယခုလည်း မြို့တော် ၏ အပြင်၌ တစ်စုတစ်စု အမည် ရှိ ရေကန်တစ်ကန်တူးရန် စီမံနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သင်းပင်း ကျေးကျွန်တို့ အားလုံးကို စုဝေးစေကာ မဟာနာဂသည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။

မဟာနာဂနှင့် အတူ လိုက်ပါသူကား တူတော် မင်းသားငယ် ဖြစ်၏ ။ လောကဓံ၏ ပြက်ရယ်ပြုချက်ဟု ဆိုရတော့မည် ပင်။ မိခင် ဖြစ်သူ မိဖုရားကြီးက မိမိအသက်ကို ရန်ရှာနေချိန်၌ သား ဖြစ်သူ မင်းသားငယ်က မိမိအား ခင်တွယ်နေသည်။ ကလေးအရွယ်လွန်ပြီးစ လုလင်ပျိုပေါက်အရွယ် မင်းသားငယ်သည် မိမိကို အားကျနှစ်သက် နေသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မင်းသားငယ် အားကျနေသည်က မိမိ၏ ဥပရာဇာဟူသော အိမ်ရှေ့မင်းစည်းစိမ်မဟုတ်။ မိမိ၏ လှုပ်ရှားတက်ကြွသော ဘဝ။ သင်းပင်းကျေးကျွန်အပေါင်းတို့အား စီမံခန့်ခွဲလျက် မြို့ရွာဇနပုဒ် ဂါမဒေသများ ဆီ လှည့်လည်နေသော ဘဝ ဖြစ်သည်။

“ရွှေနန်းတော် ကြီးထဲမှာ နေရတာ ဟာ အလွန်ပြီးငွေ့စရာကောင်းတာပဲ၊ ဦးရီးတော် မင်းရယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမျက်နှာတွေ ၊ ဒီအသံတွေ ပဲ မြင်နေကြားနေရတယ်။ ဒီရွှေနံ၊ အမွှေးနံ့တွေ ကိုပဲ ရှုရှိုက်နေရတာ ။ ညီက လွတ်လပ်သန့်ရှင်းတဲ့ လေကို ရှုရှိုက်ချင်တာ၊ မြို့တော် ပြင်ပက လယ်ကွင်း တွေ ၊ တောရွာတွေ ၊ လွင်ပြင်တွေ ၊ တောအုပ်တွေ ဆီမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မြင်းတစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားနေချင်တာ” ဟု မင်းသားငယ်က ပြောတတ်သည်။

လုလင်ပျိုတို့၏ အပူအပင်ကင်းသော လန်းဆန်းနုပျိုမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်းက မဟာနာဂသည် မသိမသာ သက်ပြင်းရှိက်မိ၏ ။

“အခု မြို့ပြင်တစ်နေရာမှာ တစ်စုတစ်စု ရေကန်တစ်ကန်တူးဖော်မယ်လို့ ညီသိထားတယ်။ ဦးရီးတော် နောင်မင်းနဲ့အတူ ညီလိုက်မလို့ဘဲ။ မြေပြင်ကို ဧရာမ ကျင်းကြီး ဖြစ်အောင် တူးရင်း မြေ ကြီးအောက်ကနေ ရေတွေ ထွက်လာမယ့် ကိစ္စကို

ညီသိပ်စိတ်ဝင်စားနေတယ်။လိုက်ရမယ် မဟုတ် လား။ အို ... ဦးရီးတော် ခွင့်ပြုမပြုညီ
ကတော့ မြင်းတစ်စီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ စားမြိန်ဟာ ထုပ်လဲ ယူ လာခဲ့ပြီလေ”

“မင့်မယ်မယ် ခွင့်ပြုရဲ့ လား၊ ညီမင်း “တူဝရီပင် ဖြစ်သော် လည်း ညီအစ်ကိုနယ်
တွယ်တာ ကြသူများ ဖြစ်၍ တူတော် ဟု မခေါ်ဘဲ ညီမင်းဟုသာ အခေါ်လေ့ပေသည်။

“မယ်မယ်လား၊ မယ်မယ်ခွင့်ပြုမပြုဆိုတာမလိုဘူးလေ။ ညီအရွယ်ဟာ မိခင်ထံ
ခွင့်တောင်း ပူဆာနေရမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ ညီဟာဓားတစ်စင်းမြင်းတစ်စင်းကို
နိုင်ငန်းတဲ့အရွယ် ပါ။ ဦးရီးတော် နောင်မင်းရဲ့ ”

မဟာနာဂ အနေဖြင့် မည် သို့ မျှမပြောသာတော့ပေ။

“ဇနပုဒ်ဂါမအရပ်တွေ က အသီးအနှံတွေ ကိုလဲ ညီက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
စားချင်တာ။ နန်းတော် ကြီးထဲမှာ ပွဲတော် အုပ် ထဲမှာ ဆက်သလာတဲ့ သစ်သီးတွေ စားရတာ
အရသာ မတွေ့ .တော့ ဘူးလေ။ ကိုင်း ... သွားကြစို့လေ ဦးရီးတော် နောင်မင်းရဲ့ ”

တရုစ္ဆရေကန်ကြီး တူးဖော်မှု ကို နေ့လယ်မွန်းတည့်ကာနီး၌
ခေတ္တရပ်နားလိုက်ကြသည်။ မင်းသားငယ်ကား လွတ်လပ်တက်ကြွစွာ
အပျော်ကြီးပျော်နေလေသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် မင်းသားငယ်သည် ပါလာသော
စားမြိန်စာထုပ်ကို ဖွင့်၍ ရေကန်ထူး ဇနပုဒ်သားများ နှင့် အတူ တပျော်တပါး ဝင်စားသည်။

“ညီတစ်သက်မှာ အပျော်ဆုံးနေ့ တစ်နေ့ပါပဲ၊ ရေကန်တူးဖော်တာကိုလဲ
မြင်ခွင့်ရတယ်။ အပူကင်းတဲ့ ဇနပုဒ်သားတွေ နဲ့လဲ တွေ့ .ခွင့်ရတယ်။ လွတ်လပ်သန့်ရှင်းတဲ့
လေကို ရှူရှိုက်ပြီး ဟော ဒီလို သစ်ပင်ရိပ်မှာ နေ့လယ်စာ စားရတာ ကလဲ ဘာနဲ့မတူတဲ့
အရသာ။ အိုး ... ညီပျော်လိုက်တာ၊ တကယ်ပါပဲ၊ သေပျော်ပါပြီ ဦးရီးတော် နောင်မင်းရယ်”

“ဟေးညီ ဘယ့်နဲ့သေပျော်ပါပြီလဲ ဒီစကားက”

အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သော မင်းသားငယ်၏ စကားတစ်ခွန်းကို မဟာနာဂမင်းသား အကြားမြက်သွားသည်။ နားထဲသို့ အရပ်ဆိုးစွာ ဝင်သွားသည်။

မင်းသားငယ်သည် အပျော်ကြီးပျော်စွာ မြူး ထူးလျက် အဆင်ခြင်မဲ့ စကားပြောလေခြင်းဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် ...

စကားနောက် တရားပါခဲ့ချေပြီ။ တူတော် လေး၏ စကားတစ်ခွန်းသည် အုပ်လွှမ်းထားသည့် ငွေလင်ပန်းတစ်ချပ်က မဟာနာဂမင်းသားထံ ရောက်လာ၏ ။

“ဟေ့ အဲဒါကဘာလဲ”

ငွေလင်ပန်းကို သယ်လာသည့် မင်းချင်းအား မဟာနာဂ မေးလိုက်သည်။

“အရှင့်သားတော် ငယ်ရဲ့ မယ်တော် မိဖုရားကြီးက အပိုစေလွှတ်လိုက်တဲ့ သရက်သီး ဖြစ်ပါ တယ် အရှင်”

ဤတွင် အနီးနားတွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်သော တူတော် မင်းသားငယ်လေးက အားပါးတရ ဆိုလိုက်သည်။

“မယ်မယ်ပို့လိုက်တဲ့ သရက်သီးဟုတ်လား၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီ ပဝါကို ညီသရက်သီး ကြိုက်တတ်တာကို မယ်မယ်သိလို့ တကူးတကနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်တာ ဦးရီးတော် နောင်မင်းရဲ့ ... ဒီလို ဆိုတော့လဲ မယ်မယ်ဟာ ဂရုစိုက်ရှာပေသား”

မဟာနာဂ မည် သို့မျှ မတတ်လိုက်နိုင်။ တူတော် မင်းသားငယ်သည် မင်းချင်းလုပ်လိုက် သော အဝတ်ပိုင်းအောက် အပေါ်ဆုံးမှ သရက်သီး တစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဝင်းဝါမွှေးကြိုင် နေသည့် သရက်သီး။

“ဒါ နန်းတော် ဆောင် မဟုတ်ဘူးနော်။ ဦးရီးတော် နောင်မင်းကို အလျင်ဦးချတာတွေ ၊ ခွင့် ပန်တာတွေ လုပ်မနေတော့ဘူး၊ ညီစားလိုက်တော့မယ်”

မင်းသားငယ်သည် ဓားမြှောင်ဖြင့် သရက်သီးကို စိတ်ကာ စားလိုက်၏ ။

“အား ချိုလိုက်တဲ့ သရက်သီး၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ သရက်သီး နောင်မင်းသား စားလေ။ ညီစိတ်ပေးရအား-အ” တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် မြင်ကွင်းပင်။

သရက်သီးစိတ်ကို ဝါးနေရင်း၊ မင်းသားငယ်၏ မျက်လုံးများ က ပေါက်ထွက်မတတ် ပြု၊ ကျယ်လာကြ၏ ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များ တစ်စီ ထွက်ကျလာ၏ ။ ထို့နောက်လည်မျိုကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကွေးကောက်တွန့်လိမ်သော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် နောက်သို့ လဲကျသွား လေသည်။

“အ ... ဆိပ်”

မိမိအား သေကြောင်းကြံလိုက်သော မိဖုရားကြီး၏ ရက်စက်သည့်လုပ်ကြံမှု ၊ သို့သော် အဆိပ်သရက်သီးကို စားမိသူက သူ၏ သားတော် ငယ်။

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ မဟာနာဂသည်အံ့သြခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းများ ဖြင့် မင်းသားငယ်၏ အ သက်မဲ့ရပ်ခန္ဓာကိုကြည့်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏ ။ မိဖုရားကြီး၏ ရန်ငြိုး ကား အဆုံးစွန်အ ထိရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။ အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံသည်အထိ မိမိကိုယ်စားစားစားခံ ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ကံ ဆိုးရှာသော မင်းသားငယ်မှာ မိမိကိုယ်စားစားစားခံ ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လုပ်ကြံမှု ပယောဂသည် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအား မထိခိုက်ဘဲ သားရင်းကိုသာလွဲမှာ စွာ ထိုးစိုက်သွားခဲ့ ကြောင်း မိဖုရားကြီးသိလျှင် အပြင်းထန်ဆုံး ရန်ငြိုး ကလဲစားကို သူပြုတော့မည် ။

ဤရွှေမြို့ တော် ရွှေထီးရွှေနန်းကား မိမိအတွက် သူသတ်ကုန်းသဖွယ် ဖြစ်သွားချေပြီ။ တစ် ရက်တစ်မနက်ကလေးမျှ ဆက်လက်နေထိုင်ရန်မသင့်တော့သော ဒေသ ဖြစ်သွားချေပြီ။

ရာဇပလ္လင်ဘုရင်ဧကရာဇ် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဘုန်းအာဏာစသည်တို့သည် အသက်ဇီဝ တစ်ခုရှင်သန်ရေး အတွက် အချိန်မရွေး ခြိမ်းခြောက်နေသော သေမင်း၏ ရန်အစွယ်များ သာ ဖြစ်သည်။ အသက်ရှင်နေထိုင်ရေး မှအပ အဘယ်အရာက တန်ဖိုးရှိနိုင်ဦးမည် နည်း။

ဥပရာဇာမဟာနာဂသည် မြို့တော် အတွင်းသို့ပင် ပြန်မဝင်တော့၊

တရုတ်ရေကန် တူးနေရာ အရပ်မှာပင် အစီအစဉ်များ ချမှတ်လိုက်သည်။ နောင်တော်
ဒေဝါနံပိယတိဿ မင်းကြီးထံသို့ လူယုံဖြင့် သဝဏ်လွှာ ဆက်လိုက်သည်။

ထိုသဝဏ်လွှာထဲတွင် မိမိအသက်ကို မိမိစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းငှာ အခွင့်ပေးသနားတော်
မူပါဟု၍ ထည့်သွင်းရေးသားလိုက်သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နောင်တော်
မင်းမြတ်နားလည်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည် နားလည်သည်နှင့် အမျှခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်။

ဥပရာဇာထီးနန်းစည်းစိမ် ဟူသည်မှာ အသက်ရှင်နေရေး ဟူသော ဘဝ
ဖြစ်တည်မှု နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိသော အရာသာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့အဆောင်အယောင်အားလုံးကို စွန့်ထားခဲ့ပြီးနောက် မဟာနာဂသည်
အိမ်ရှေ့ မိဖုရားနှင့် ကျေးကျွန်များ ကို စုရုံးကာ နေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ရွှေမြို့
တော်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှအဝေးဆုံးသို့ ခရီးနှင်ခဲ့သည်။

ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့သော တောတောင်မြစ်ဖျားဆီမှ
ရောဟဏဇနပုဒ်ငယ်လေးသည် ဥပရာဇာမဟာနာဂအား ဆီးကြိုနှင့် လေသည်။

ရောဟဏဇနပုဒ်သည် နှစ်များ မကြာမီအတွင်းမှာပင် မဟာဂါမဟူသော
အမည်ရလာသည်။ ရွာကြီးဟုဆိုရစေကာမူ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ပမာ
စည်ကားသာယာလာသည်။ ဘုန်းအာဏာနှင့် အာဇာတစက်ကွင်းများ မှဝေးကွာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သော မဟာနာဂသည် တောတောင်မြစ်ဖျားဒေသနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသည်။

ပင်ကိုယ်အားဖြင့်ပင် လက်အောက်ကျေးကျွန် တိုင်းသားပြည်သူများ နှင့်
ရင်းနှီးနှေးနှေးစွာ နေထိုင်တတ်သည့် မဟာနာဂအဖို့ရောဟဏဇနပုဒ်သည် ဤလင်္ကာဒီပဉ်
အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သွားသည်။ တောများ ကိုထွင်၍ စံအိမ်တော် ဆောက်သည်။
တောင်ခါးပန်းများ တွင် လူနေအိမ်များ ဥယျာဉ်ခြံများ ကို လှပစွာ တည်စေသည်။
မြစ်ဖျားဒေသလွင်ပြင်ပြန့်လှိုမှု ဝိဟာရကျောင်းကြီးများ ဆောက်ရန် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တစ်ခြား လျင်မြန်စွာ တိုးပွားကြီးကျယ်လာသော ရောဟဏဇနပုဒ်

ဒေသနှင့် အတူ ပြောစမှတ် တွင် လောက်သော အခြား ဖြစ်ရပ် တစ်ခုလည်းရှိသေးသည်။
ယင်းမှာ ယဌာဃကအမည် ရှိ ဝိဟာရကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သတ်နေသည်။
ဝိဟာရကျောင်းကြီးကို ဆောက် လုပ်နေဆဲမှာ ပင် မဟာနာဂ၏ မိဖုရားသည်
သားငယ်တစ်ပါးဖွားမြင်ခဲ့သည်။

မဟာနာဂသည် နေပြည်တော် တွင် ကျန်ခဲ့သော နောင်တော် ဒေဝါနံပိယတိဿ
မင်းကြီးအား ဂုဏ်ပြုအစွဲထားလျက် သားငယ်အား တိဿ ဟု အမည်
မှည့်လိုက်လေသည်။

ရွာကြီးမြို့ ငယ်အ ဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ရောဟဏ ဇနပုဒ်ငယ်လေးမှာ
လည်း မူရင်း ဇနပုဒ်အမည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မဟာဂါမ ဟူ၍ သာ အစွဲပြုလာသည်။
ဥပရာဇာ မဟာနာဂကို ချစ်ခင်လိုလားကြသည့် ဝန်းကျင်ဒေသမှ ရွာငယ်ရွာကြီးများ လည်း
အစုလိုက်အပြုံလိုက် ခိုဝင်လာ ကြသည်။ ထိုအခါမဟာဂါမသည်လည်း အမည် နှင့်
မလိုက်အောင် ကြီးကျယ်စည်ကားလာပြန် သည်။ ဝိဟာရ ကျောင်းတော် ကြီးများ ၊ ဈေးရုံများ ၊
မြစ်ဆိပ်များ ၊ ဂီတနှင့် အကခန်းဆောင်များ ၊ လူ နေအိမ်ခြေဒေသ အပိုင်းအခြားများ
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မဟာနာဂသည် လင်္ကာဒီပနေပြည်တော် ကို စွန့်ခွာခဲ့သော် လည်း
ဤအေးချမ်းသော ဒေသ သစ်တွင် အလိုအလျောက်ပင် ဘုရင့်နေပြည်တော် သစ် တစ်ခုကို
ဖန်တီးမိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေ သည်။

ဤသို့ဖြစ်ပင် အများ ၏ လိုလားချက်အရ အခြေအနေအရပ်ရပ်၏
တောင်းဆိုချက်အရ ရာဇဝံသ မင်းဆက်အသစ်ကို စိုက်ထူ ဖြစ်သွားကာ သားတော် ငယ်တိဿ
မင်းသားသည်လည်း ထီး ညွန့်နန်းလျာအ ဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

အချိန်ကာတို့သည် တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းသွား၏ ။ မဟာနာဂ အမည် ရှိသော
ကျောင်းတော် ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပြီးတွင် မဟာနာဂသည် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။
သားတော် တိဿ မင်းသားက ယဌာလယကတိဿ ဘွဲ့မည် ဖြင့်

ရာဇပလ္လင်ကိုဆက်ခံခဲ့သည်။ ထို့နောက်သားတော် ဂေါဌာဘယမင်း၊ ထို့နောက်သားတော် ကာကဝဏ္ဏတိဿ မင်း အဆင့်ဆင့်ဆင်းသက်ခဲ့သည်။

ရောဟဏဇနပုဒ်ကို အဦးဆုံးတည်ဆောက်ခဲ့သူ မဟာနဂမင်း၏ စတုတ္ထမြောက်နန်းဆက် ဖြစ်သော ဤကာကဝဏ္ဏတိဿ ဘုရင်လက်ထက်တွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏ ။ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ရပ်ဟု ခေါ်ရမည့် အရာကား မဟာဂါမအနီး ယောဌကလင်္ကာကျောင်းတော် ကြီး မေးတင်တည်ရှိရာ မြစ်ဆိပ်သို့ မျှောပါရောက်ရှိလာသော ကြီးစွာ သော အိုးကြီး တစ်လုံးပင် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအိုးကြီးထဲ၌ ပါလာသည်ကား

အခန်း(၂)

ကလျာဏီမြစ်သည် လင်္ကာဒီပတွင် ဝိသေသ ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုကို ဆောင်သော မြစ် ဖြစ် သည်။ အကြောင်းမူ ကလျာဏီမြစ်ကြီးသည် မိမိ၏ အနီး၌ တည်ထောင်အပ်သော မြို့ .ကြီးတစ်မြို့ ကို ထီးနန်းစိုက်ထူအုပ်ချုပ်သည့် ဘုရင်အားကလျာဏီတိဿ အမည် ရရှိစေသော ကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

ကလျာဏီတိဿ ဘုရင်သည် လင်္ကာဒီပ၏ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်မင်းများ အနက် သာသနာတော် ကို သက်ဝင်ယုံကြည်သည့်အရာ၌ အခြားမင်းများ ထက် ထူးကဲသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ထီး နန်းရသည့်နေ့မှစ၍ ကလျာဏီတိဿ မင်းအထူး ဝါယမစိုက်၍ ပြု သော အရာမှာ ရတနာသုံးပါးအရေး ပင် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော် ကို ကျင့်သုံးစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေကြသူများ မှာ သံဃာ ဖြစ်သည်ကို ကလျာဏီ တိဿ ဘုရင်ကောင်းစွာ သဘောပေါ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဘယမထေရ်မြတ်ကြီးကို အမှူး ထားလျက် သံဃာပရိသတ်ကို
နန်းတော် သို့ ပင့်ဆောင်လျက် တစ်နေ့မပြတ် ဆွမ်းဒါနပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့၏ ။ မင်းကြီး၏
နန်းဦးဆောင်မှ ဆွမ်းစား ဆောင်သည် အဘယမထေရ်မြတ်ကြီး အမှူး ပြုသော သံဃာတော်
တို့ဖြင့် ကျက်သရေကို ဆောင် နေ၏ ။ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် တို့သည်
ဤနန်းဦးဆောင်မှတစ်ဆင့် တစ်မြို့ တစ်ပြည် လုံးသို့ ထွန်းလင်းစွာ
စီးပြန့်တောက်ပနေကြသည်။ ကလျာဏီမြစ်ကြီး တငြိမ့်ငြိမ့်ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေ သည်နှင့်အမျှ
ကလျာဏီတိဿ မင်းကြီး စိုးစံသော မြို့ တော် ကြီးသည်လည်း သာသနာတော် ၏ အ
ငြိမ်းဓာတ်များ ဖြင့် အေးချမ်းသာယာလျက် ရှိလေသည်။

